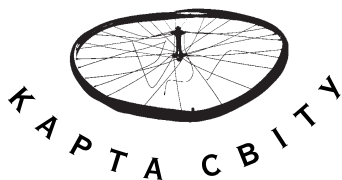

ЕРЛЕНД
ЛУ

ДОПЛЕР

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2011

ЛИСТОПАД

Я поховав батька.

А вчора убив лосицю.

Що тут скажеш?

Або вона, або я, виходило так. Я виголоднів. Правду кажучи, вже охляв. Минулої ночі я спустився в Марідален і вкрав з якогось двору сіно. Одімкнув своїм ножиком сарай і набив повний наплічник. Повернувся, передрімав, а як трохи розвидніло, пішов до ущелини на схід від табору і розклав сіно як приманку. Саме місце для засідки я визначив давно. Ліг край ущелини і кілька годин чекав. Що лосі тут водяться, я знав. На власні очі їх бачив. Якось вони навіть до мого намету підходили. Лосі, вони завжди в дорозі. Обходять ліс за лісом, дотримуючи своєї логіки, у чомусь навіть розумної: шукають місце, де життя краще, і вірять, мабуть, що десь воно є. Їхня правда, може бути. Урешті-решт лось таки з'явився. Але за ним кривуляло теля. Мене збентежило, що це лосиця з телям. Мені б хотілося без теляти. Але воно ондечки, плентається слідком. А напрям вітру ідеальний. Я затис у зубах ножа, не маленький ножик, а такий великий, тесак, коротше — приготувався. Лосі поволі наближалися до мене. Жували мох, об'їдали листя з молодих берізок вниз у ущелини. І ось

вона стоїть. Прямо піді мною. Величезна як чортзна-що. Лосі взагалі великі. Ми часто забуваємо, які вони гіганти. Еге ж. І я стрибнув їй на спину. Звісно, я тисячу разів прокручував у голові план в усіх деталях. Виходив з того, що звір не буде в захваті і, напевно, рвоне з місця. Так воно й вийшло. Але перш ніж лосиця розвинула швидкість, я ввігнав ножа їй у голову. Одним могутнім рубаним ударом тесак пробив череп, увійшов у мозок, і тепер руків'я стирчало з голови лосиці, як такий собі кокетливий капелюшок. Я сплигнув, відерся для більшої безпеки на високий камінь і вичікував, а перед очима лосиці проходило все її життя: світлі часи, коли їжі вдосталь, безтурботні сонячні неквапливі дні літа, короткий роман по осені, самота потому. Породи, щастя продовження себе в потомстві, але ще нудні виснажливі місяці пережитих зим, відчай, розгубленість, і завжди під боком дитинча, цей непогамовний вічний двигун, здихатися якого, наскільки я знаю, може здатись полегшею. Усе життя промайнуло в її думках за якийсь півсекунди, і вона звалилась.

Якийсь час я стояв і дивився на неї і на лосеня: воно не втекло, тупцялося поруч із мертвою матір'ю, не зовсім розуміючи, що сталося. На душі у мене було недобре, незрозуміло якось. Хоч я отаборився тут уже з півроку, убив я вперше, і вбив одразу величезного звіра, можливо, найбільшого в Норвегії, — тобто, порушивши всі свої принципи, я по-варварськи обібрав природу, і то ще не все, взяв у неї більше, ніж у змозі віддати, принаймні у недалекому майбутньому. Мене це засмутило. В ідеалі в усьому має бути паритет. А на практиці голод є голод, але з природою постараюся поволі розрахува-

тися, подумав я, стрибнув із каменя, відігнав лосеня і лише потім висмикнув ножа і розпоров ним черево мертвому звіру. Купа нутроців випала назовні, я одрізав шматок шлунка і з'їв його сирым. Не відходячи з місця. Просто як індіанець. Потім накресав, що зумів, на шматки, частину відтягнув у намет, там прихопив сокиру, повернувся і порубав решту. Надвечір я перетягнув до табору все. Потім засмажив на багатті кілька великих шматків м'яса і вперше за останні тижні наївся досхочу. Решту м'яса повісив коптитися в примітивній коптильні, я морочився, зводячи її, всі останні дні. Потому заснув.

А коли сьогодні прокинувся, почув поряд з наметом тупіт лосеняти. Воно й досі вовтузилося там. А я не наважуюся вилізти назовні. У мене не стає відваги подивитися дитинчати в очі.

Але й валятися так далі я не можу. Мені потрібне молоко. Знежирене молоко. Без нього я не людина. Роблюся дратівливим, загонистим. По молоко, чітко розумію я, доведеться йти до міста. Проти волі, але доведеться, бо молоко мені конче потрібне. Через нього я час від часу, немов звичайна людина, навідуюся в околиці стадіону «Уллеволл». Що не кажіть, давніше це відбувалося набагато частіше, мало не щодня, але з того часу — як би це краще висловитися — як я переселився до лісу, де тепер, власне, й живу, в лісі тобто, до міста я навідуюся дедалі рідше. Одна з причин полягає в тому, що я не маю грошей. Але головне — мені не хочеться здибуватися з людьми. Вони мені осоружні. Що далі, то більше.

Хоча молоко мені необхідне. Мій батько теж пив молоко. Але батька тепер нема.

Настирливе лосеня все вовтузиться за наметом. Це воно так голосно і докучливо осуджує мене. Намагається розчавити психологічно. Але я тільки ще глибше заповзаю в спальний мішок і застібаю його, тепер між мною і світом нічийна смуга. Світ не може вдертися до мене, я не можу вийти назовні і, немов маленька дитина, лежу не дихаючи: «я схований». Але лосеня не відступається. Тупоче й тупоче. А мені закортіло до вітру. Боже мій, це всього лише теля, умовляю я себе. З якої речі я, дорослий мужик, повинен картатися серцем через те, що забив лося? Це природна річ. Життя все одно змусить лосеня жити за його законами, хай радіє, що цей перший урок дав йому я, Доплер, на моєму місці менш совісна людина, мабуть, порішила б заразом і його самого.

Я вилізаю з намету і йду відлити. Як завжди стаю на певне місце, на гладенький камінь, що нижче намету. Звідси зазвичай видно все місто й фіорд, але сьогодні на заваді туман. Лосеня я цілком ігнорую. Ніби його тут немає. Хоча воно напружено стежить за мною, доки я пісяю. Я намагаюся повернутися до нього спиною, але воно все вже мигцем побачило і тепер бажає розгледіти детально. Воно переходить на інше місце і заглядає звідти. Я відвертаюся, воно переміщається на нове місце. Немов хоче упевнитися, що очі його не обдурили. Як хочуть усі й завжди. *Story of my life*¹. Гаразд, чорт з тобою, кажу я і розвертаюся в його бік, спустивши штани до

¹ Історія мого життя (англ.).

колін і скинувши вгору руки. Дивись, кажу я. Так добре? Усе розгледів? Задоволений?

Та ба, упертий малолітній мерзотник усе ще незадоволений. Він ладний видивитися всі очі. Проте є межа тому, що я готовий витерпіти від якогось засранця лося. Я хапаю сокиру, загнану в дерево неподалік, і з усього маху шпурляю нею в лосеня. Воно сахається і дає драла.

Життя довело мені, що, коли я приховую правду, події обертаються проти мене, тому хай уже я відразу розкажу все як є: у мене дуже великий член.

Що тут скажеш?

Він привертає увагу своїм розміром, інакше кажучи, в мене гігантський статевий орган.

Прутень-велетень, коротше.

Такий він у мене змалку — великий. Ліпшого слова для нього не дібрати. Довгий. Дебелий. І товстий. Великий, одне слово.

У школі мене дражнили Член-з-ногами.

На щастя, школа давно в минулому. Ті образи шкребуть уже не так. Хоча було боляче. Адже в мене були й інші чесноти, на які мені хотілося, щоб люди звернули увагу.

Член-з-ногами!

Якщо чесно, я страшенно злий, що це гадюченя розворушило колишне. Я так давно вже не згадував про школу, а тут на тобі. Клятий лось. Хай тільки повернеться, я з нього шкуру спущу.

Вчора я залишився без молока. Цілий день убив на те, щоби прогнати неприкаяне лосеня. Коли я шугонув

Зміст

Листопад	5
Грудень	46
Січень	98
Лютий	100
Березень	116
Квітень і травень	130